

правъ . . . Но кой знае дали свѣтътъ не може да се опира на подлостъта. Азъ самъ, който не малко съмъ се училъ, още не съмъ се научилъ да бѣдѣ достатъчно подлець и за това ще трѣбва да си скжсамъ жилитѣ . . . Но, впрочемъ, съ това все пакъ трѣбваше да свършѣ, и ако не така, то щѣхъ да свършѣ другояче. Жално ми е за Евника, за моята миренска ваза, но Евника е освободена, а вазата ще ме послѣдва. Въ всѣкой случай Агенобарбъ нѣма да я има. Жално ми е и за Виниция. Най-сетнѣ, въ послѣдний врѣме не ми бѣше твърдѣ досадно, — азъ съмъ готовъ! Въ свѣтътъ има много прѣкрасни нѣща, но повечето хора сж толкова подли, щото не заслужава да жалимъ за живота. Който е умѣлъ да живѣе, длъженъ е и да умѣе да умре. Макаръ да принадлежехъ къмъ приближенитѣ на августъ, но азъ бѣхъ по-свободенъ чловѣкъ, отколкото тѣ прѣдполагахъ“.

Той вдигна рамената.

„Тѣ тамъ мислѣтъ, че ми треперѣтъ колѣнитѣ и космитѣ ми настрѣхвать на главата, а азъ като се заглънѣ дома, ще се искъпѣ въ фиалкова вода, послѣ моята злато-коса сама ще ме намаже съ благовонни масла и слѣдъ закуската ще заповѣдамъ да ми испѣѣтъ химна на Аполона, съчиненъ отъ Антемиоса. Азъ самъ едно врѣме казвахъ, че не трѣбва да мислимъ за смъртъта, тѣй като тя сама мисли за насъ. При все това, би било наистина удивително, ако съществувалъ нѣкакъви Елисейски полета. . . Съ врѣме Евника би дошла при мене и ние бихме се расхождали по ливадитѣ. Тамъ азъ бихъ намѣрилъ общество по-добро отъ тукашното. . . Тия палъачовци, тия утровители! Каква отвратителна сбирщина. Нѣколко десетки *arbiter elegantiarum* не бихъ направили тия Трималхиони порядъчни людѣе. Къльня се въ Персофона, нѣма нужда отъ мене!“

И той съ изумление забѣлѣжи, че вече нѣщо го раздѣля отъ тия хора. Той добръ ги познаваше, знаеше и по-напрѣдъ що струватъ тѣ, но сега тѣ му се видѣхъ още по-чужди и достойни за прѣзрѣние. Наистина, той бѣше вече ненужденъ!

Но послѣ Петроний се спрѣ и захванѣ да размишлява върху своето положение. Благодарение на свойствената му проникателностъ, той разбра, че го не заплашва близка гибелъ. Неронъ се възползува отъ случая, за да искаже нѣколко хубави фрази за приятелството, за прощаванъето и до извѣстно врѣме тѣ ще го обвързватъ. Той ще трѣбва да намѣри нѣкакъвъ прѣдлогъ и до дѣто го намѣри може да мине доста врѣме. „Прѣди всичко той ще устрои зрѣлища